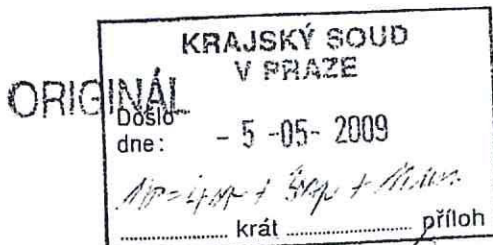

Vrchní soud
v Praze

7 To 29/2009

U s n e s e n í

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 14. dubna 2009 odvolání obžalovaného M. R., nar. , proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2008 sp. zn. 5 T 44/2008 a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného M. R. z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný M. R. uznán vinným trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. b), h) tr. zák., spáchaným zvláště nebezpečným recidivistou v smyslu § 41 odst. 1 tr. zák., kterého se dle skutkových zjištění krajského soudu dopustil tak, že „dne 8. 2. 2008 v době okolo 20,50 hodin v areálu Psychiatrické léčebny v K., v ulici I. č. , okres M., v úmyslu usmrtit a získat jeho peníze a věci, napadl a přesně nezjištěným způsobem dopravil do plastového odpadkového kontejneru poškozeného V. T., nar. , zmocnil se jeho náramkových hodinek značky Casio, peněženky s hotovostí ve výši nejméně 23.550,-Kč, stříbrného řetízku a zimní bundy, víko kontejneru uzavřel a pomocí různých odpadků, které shromáždil pod kontejnerem, ho zapálil, došlo tak k ohoření 80% povrchu těla poškozeného, který dále utrpěl tržnězhmožděnou ránu čela s krevním výronem v měkkých pokrývkách lebních, krevní výron v okolí levého velkého rohu jazyčky a horního rohu chrupavky štítné, krevní výrony u hrudní kosti a ve svalstvu zad nad 7. krčním obratlem a v důsledku udušení kouřovými plyny v kontejneru zemřel, přičemž tohoto jednání se dopustil přesto, že byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 12. 11. 1997 sp. zn. 8 T 75/97, uznán vinným trestným činem znásilnění podle § 241 odst. 1, 2 písm. b) tehdy platného trestního zákona a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 6 roků a 6 měsíců, který vykonal“.

Za uvedený trestný čin mu byl podle § 219 odst. 2 tr. zák., za použití § 29 odst. 3 tr. zák. uložen výjimečný trest odnětí svobody na doživotí. Pro výkon trestu byl zařazen podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. do věznice se zvýšenou

ostrahou. O náhradě škody bylo rozhodnuto tak, že se poškozená Česká pojišťovna a.s. odkazuje s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 1 tr. ř.

Proti rozsudku podal odvolání toliko obžalovaný. Odvolání je podáno v zákonné lhůtě a napadá výrok o vině i trestu. Podstatou odvolání je tvrzení, že se obžalovaný trestné činnosti nedopustil. Obšírně jsou pak zpochybňována skutková zjištění, ke kterým krajský soud dospěl, a to převážně výtkami k jeho činnosti. Je poukazováno na to, že nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, resp. jeho výpověď i v jednotlivostech skutkových zjištění. Není tak údajně prokázáno, že se obžalovaný a poškozený znali (byť nelze jednoznačně tvrdit, že se neznali), není důkazně podpořeno jejich opakované setkání – jde tak prý o závěr, který není ničím podložen. Není dle obhajoby žádný důkaz o tom, že obžalovaný věděl, že se poškozený chlubí s větším množstvím peněz. O tom, že byl obžalovaný u kontejnerů, není žádný důkaz, svědkyně H. a J., které obžalovaného znaly, by jej musely poznat. Rozdílně popisují popis chování osoby u ohně, a tento nevede k identifikaci obžalovaného. Nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného o tom, jak se k věcem poškozeného dostal (pro připomenutí – bunda od bezdomovců, hodinky od jiného pacienta, peněženku našel). Rovněž nebylo dle obhajoby zjištěno, jakým způsobem se poškozený do kontejneru dostal, ve které fázi a jak měl být okraden, a jestliže to bylo ještě předtím, než se dostal do kontejneru, pak je nelogické, aby ho tam umisťoval obžalovaný v úmyslu jej usmrtit. Obhajoba poukazuje na údajnou fyzickou neschopnost obžalovaného dostat poškozeného do kontejneru.

Další podstatné výhrady se týkají znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a psychologie vypracovaného na obžalovaného. Odvolání uvádí, že znalci se o vypracování posudku kontaktem s obžalovaným pokusili pouze zcela formálně, přičemž obžalovaný vyšetření neodmítl, měl pouze strach. O další kontakt s obžalovaným se již nepokusili. Znalci následně vypracovali posudek v podstatě přejímáním závěrů z předcházejících znaleckých posudků. Posudek nyní podaný je obhajobou hodnocen tak, že si znalci zjednodušili svoji činnost, a v podstatě je naznačován jejich buď lhostejný, či nepřímý hostilní přístup vůči obžalovanému (byť toto v odvolání přímo uvedeno není, ale z jeho dikce je toto zřejmé) – obdobnou dikci ostatně používá obhájce i vůči hodnotící činnosti soudu.

Závěrem je navrhováno, aby byl obžalovaný obžaloby zproštěn, neboť nebylo prokázáno, že by se zažalovaného jednání dopustil, dokonce lze mít závažné pochybnosti o tom, že se skutek stal způsobem popsáním v obžalobě. Alternativně je navrhováno, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně, zejména k doplnění „řádného vyšetření duševního stavu obžalovaného“.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.

Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku bylo provedeno v souladu se zákonem a nebyly zjištěny žádné podstatné vady, zejména ne takové, které by měly vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaných výroků. Krajský soud postupoval při objasňování věci tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Důkazy pak hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, takže dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům. Na odůvodnění napadeného rozsudku lze proto víceméně odkázat a na jeho podporu a k námitkám odvolatele lze dále uvést následující.

Vrchní soud je nucen především konstatovat, že na základě provedeného dokazování není o vině obžalovaného naprosto žádných pochyb. V tomto směru je zcela nerozhodné, že obžalovaný svou účast na trestném činu popírá. Ve světle provedených důkazů jde pouze o zatvřelý, umíněný až primitivní postoj, ke kterému má sice obžalovaný právo, ale nemůže očekávat, že k němu bude přihlédnuto.

Konstrukce obhajoby zpochybňující zjištění skutkového děje a jí prezentované jiné možnosti jsou převážně demagogické, v některých směrech možné skutečně pouze teoreticky, a v některých skutečnostech zcela prostě a jednoduše nepravdivé.

Tak například jenom pokud jde o samotnou známost obžalovaného a poškozeného, je tato obhajobou výrazně zpochybňována s tím, že není důkazně podpořeno jejich opakované setkání a jde tak o závěr, který není ničím podložen. S tím samozřejmě souvisí i skutečnost, zda obžalovaný mohl vědět, že se poškozený chlubí s větším množstvím peněz.

Nehledě na to, že otázka vzájemné známosti obžalovaného a poškozeného je víceméně nepodstatná (jde totiž především o to, zda k jejich vzájemnému kontaktu došlo kritického dne), lze konstatovat, že tvrzení obhajoby tímto směrem je velice snadno vyvratitelné, neboť je nepravdivé. Jsou svědci, kteří se ke vzájemné známosti obžalovaného a poškozeného vyjadřují hypoteticky a pravděpodobnostně, avšak na základě obecných zkušeností z dlouhodobějšího chodu samotné léčebny v tom směru, že se jistě znát mohli (H██████, J██████, M██████, MUDr. B██████, N██████, MUDr. V██████), a dále jsou

svědci, kteří vypovídají o opakovaných kontaktech obžalovaného a poškozeného, jakož i o tom, že oba společně viděli kritického dne (J. V., číšník z restaurace U. uvedl, že za poslední rok viděl 5x až 6x, že obžalovaný a poškozený seděli spolu a povídali si, ještě ve skupině dalších osob, svědek B. B., pacient léčebny, uvedl, že oba opakovaně viděl, že se spolu v areálu léčebny baví, svědci P. B. a L. H. viděli obžalovaného a poškozeného spolu v odpoledních hodinách kritického dne). Nejde tak o závěry „ničím nepodložené“, jak tvrdí odvolání obžalovaného, ale o závěry podpořené celou řadou důkazů.

Zcela obdobná je situace s vědomostí obžalovaného o tom, že poškozený má větší peněžní částku – byť zde jde již „jen“ o úvahu, není důvod jí neužít, jestliže opět větší počet svědeckých výpovědí hovoří o tom, že se poškozený se svými penězi v podstatě chlubil na setkání kdekomu.

Ohledně části tvrzení odvolání v tom směru, že není žádný důkaz o tom, že to byl obžalovaný u kontejnerů, a že svědkyně H. a J., které obžalovaného znaly, by jej musely poznat, přičemž rozdílně popisují popis chování osoby u ohně, a tento nevede k identifikaci obžalovaného, lze uvést následující.

Tato tvrzení kombinují hypotetické možnosti s demagogicky překrucovanými skutečnostmi, až opět k uvádění nepravdivých informací. Jistě zcela obecně není žádný přímý důkaz o tom, že u kontejnerů v době zahoření se pohyboval obžalovaný – závěr o jeho přítomnosti totiž vyplývá z celkového hodnocení důkazů, nikoli z této izolované části skutkového děje. Jde o činnost, ke které je soud ze zákona nejenom oprávněn, ale přímo povinen, a která je poněkud lapidárně zachycena v ustanovení § 2 odst. 5, resp. 6 tr. ř. Odpovídající verze skutkového děje nemůže vycházet z prostého součtu či konstatování jednotlivých důkazů, ale z následné myšlenkové úvahy při posuzování a hodnocení shromážděných důkazů (to se ostatně týká i dalších výtek obhajoby stran skutkového děje u kontejnerů).

Není odpovídající tvrzení, že svědkyně H. a J., které pachatele (tedy obžalovaného) sledovaly po dobu cca pěti minut, by jej musely poznat, neboť jej znaly. Obě svědkyně pozorovaly celou záležitost nikoli v klidu, na vzdálenost cca 30 – 50 metrů, v únoru kolem 20,50 hodin – byla tedy zcela jistě tma. Nebylo dobré osvětlení, dobré podmínky k vidění – o těchto skutečnostech mluví obě. Nebylo by tak nic divného na tom, že by obžalovaného nepoznaly, i kdyby jej znaly. Obhajoba však navíc poněkud velkoryse přehlíží, že obě svědkyně jednoznačně uvádějí, že obžalovaného neznaly (resp. svědkyně H. pouze od vidění z léčebny) – ba co víc,

obhajoba tvrdí pravý opak, ze kterého pak vyvozuje, že to tedy nemohl být obžalovaný, protože jinak by jej svědkyně poznaly.

Nelze přisvědčit ani tomu tvrzení, že obě svědkyně popisují rozdílně popis chování osoby u ohně, a nelze z takového jednání identifikovat obžalovaného. Obě svědkyně používají různé výrazy, obě nesledovaly pachatele v každém okamžiku současně, a již jenom z těchto skutečností je navýsost logické, že jejich výpovědi nemohou být naprosto totožné – ostatně byl by to v podstatě nesmysl. Jestliže však jedna osoba uvede, že viděla muže, který křičel, přičemž obsahu nebylo rozumět, křepčil kolem ohně, pak je dle názoru vrchního soudu naprosto stejný skutkový děj vyjádřen i tím, jestliže druhá osoba ze svého hlediska uvede, že muž nesrozumitelně křičel, mával rukama a zmateně pobíhal.

Svědkyně J. [REDAKCE] pak popisuje i to, že když se plastový kontejner, který hořel, začal kývat, tak osoba u něj již zmlkla a začala k němu přesouvat další kontejnery – o tom již vypovídá naprosto shodně i svědkyně H. [REDAKCE]. Není zřejmé, z jakého důvodu by takový popis jednání měl vylučovat osobu obžalovaného – naopak, z hlediska psychiky obžalovaného na takovém jednání není divného vůbec nic – obžalovaný trpí poruchou osobnosti a je mentálně retardován. Tomu naprosto jednoznačně může odpovídat jeho jednání u kontejnerů, včetně toho, že v okamžiku zaznamenání, že poškozený jeví snahu se z uzavřeného a hořícího kontejneru dostat (o nic jiného se při pohybu kontejneru samozřejmě jednat nemohlo), opět zpozorněl a „stara“ se o to, aby k vyproštění poškozeného nedošlo přisouváním dalších kontejnerů kolem.

Popis oblečení i samotná postava pachatele, tak, jak obě svědkyně popsaly, naprosto odpovídá osobě obžalovaného. Proto výtky obhajoby uplatněné v tomto směru jsou zcela nedůvodné.

Je nutné ovšem přisvědčit obhajobě, že nebylo zjištěno, jakým způsobem se poškozený do kontejneru dostal, ve které fázi a jak měl být okraden. To je ovšem tvrzení poněkud alibistické a demagogické. O těchto samotných skutečnostech by totiž mohl v daném případě vypovídat toliko obžalovaný – jak jinak by si obhajoba představovala zjištění požadovaných skutkových okolností? Samozřejmě, že při použití všech dostupných důkazů se těmto skutkovým otázkám nelze vyhnout, a je tak namístě opět plně činnost soudu předvídaná ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., tedy hodnocení důkazů s příslušným logickým výkladem.

S ohledem na všechny možnosti ubytování a na utrpěná zranění lze bezpochyby dovodit, že poškozený se do kontejneru nedostal dobrovolně, ale že jej tam musel přemístit obžalovaný. To se muselo stát v době, kdy byl poškozený bezvládný, neboť kdyby se bránil, tak by jej do kontejneru

obžalovaný jistě nepřemístil. Je také pravděpodobnější, že věci poškozeného se obžalovaný zmocnil ještě předtím, než jej do kontejneru umístil, byť zcela vyloučit nelze ani možnost odebrání věcí až poté, co se již poškozený v kontejneru nacházel. Způsob přemístění poškozeného do kontejneru zůstal blíže neurčený – mohl by jej osvětlit pouze obžalovaný – ale je nezpochybnitelným faktem, že obžalovaný poškozeného do kontejneru umístil. Rozhodně nešlo o žádný neproveditelný úkon nad síly obžalovaného.

Prisvědčit nelze ani námitce, že jestliže byl poškozený okraden předtím, než byl umístěn do kontejneru, pak je nelogické, aby jej tam umisťoval obžalovaný v úmyslu jej usmrtit. Především u obžalovaného nelze s ohledem na jeho osobnostní vybavení očekávat složitější logické uvažování – vyjma toho zcela základního. Nicméně v projednávaném případě obžalovaný jednal „ráz na ráz“, tedy bez jakýchkoli prodlev, jeho jednotlivé úkony bezprostředně navazovaly, takže lze skutečně bez vážnějších pochybností spolehlivě uzavřít, že poškozeného mínil usmrtit, a to proto, aby se zmocnil jeho věcí – jde nepochybně o jedno jednání.

Pouze teoreticky lze podotknout, že při problematice nastolené tímto směrem obhajobou by věc mohla pro obžalovaného skončit způsobem ještě horším – mohlo by se totiž jednat např. o vícečinný souběh trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. s trestným činem vraždy v paragrafovém znění tak, jak byl obžalovaný uznán vinným, ovšem s použitím té právní věty, že se jednání dopustil v úmyslu zakrýt nebo usnadnit jiný trestný čin.

Není zcela zřejmé, zda je nutné se seriózně zabývat další námitkou odvolání, že nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného o tom, jak se k věcem poškozeného dostal. Výpovědi obžalovaného tímto směrem jsou naprosto nesmyslné, rozporuplné a nevěrohodné, vyvrácené dostatečně již v napadeném rozsudku, na jehož znění odvolací soud v tomto směru odkazuje. Navíc je v podstatě zcela nemožné, aby se u obžalovaného „shodou okolností a náhod“ koncentrovalo hned několik naprosto různých věcí patřících pouze jedné jiné osobě – tedy poškozenému, a to ještě v době prakticky bezprostředně po smrti poškozeného – neboť obžalovaný byl zhruba do jedné hodiny zadržen.

Výtky stran vypracování znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a psychologie na obžalovaného jsou rovněž nedůvodné, byť s logickým základem, totiž požadavkem, že měl být obžalovaný v této věci znalci vyšetřen. Na podporu a zdůvodnění takového požadavku jsou však používány opět velmi zkreslující a v podstatě velmi nefér argumenty.

Především není pravdou, že by se znalci pokusili o vyšetření obžalovaného pouze jednou a pouze formálně. Ve znaleckém posudku je snaha

znalců vyšetřit obžalovaného popsána poměrně podrobně a dokumentuje, že obžalovaný byl seznámen s tím, o jaký úkon se jedná – ostatně není nezanedbatelné, že s takovým vyšetřením měl již z minulosti opakované zkušenosti – avšak reagoval tak, že je nemocen, že se bojí, přičemž si stoupl těsně za sedící znalce, kteří nato vstali (zcela pochopitelně), avšak obžalovaný se stále snažil dostat za ně. Po určité uplynuté době byl znovu přemlouván ke spolupráci při vyšetření, přičemž mu byl smysl znaleckého vyšetření vysvětlen – obžalovaný se vyšetření nepodrobil. To byly tedy již dva, nikoli pouze formální pokusy vyšetřit obžalovaného, třetí pokus učinil znalec psycholog, se kterým se obžalovaný odmítl již byť i jen setkat. I znalci pak konstatují, že strategií obžalovaného není znalecké vyšetření odmítnout přímo, ale proklamace potíží a vyvolávání konfliktů (což mimochodem zcela koresponduje prakticky všem zkušenostem s chováním obžalovaného, jak je ve spise zachyceno). Již to dle znalců svědčí o poruše osobnosti asociální a nezdrženlivé a zároveň o dobré sociální orientaci.

I vrchní soud je nucen konstatovat, že dle jeho názoru se obžalovaný v problematice orientuje velmi dobře – samozřejmě s omezenými možnostmi, neboť se nepochybně jedná o osobu psychicky narušenou a retardovanou. Rozhodně však nikoli tak intenzivním způsobem, jaký obžalovaný prezentuje – a jaký je vlastní jeho výrokům a jednání při své obhajobě. Obžalovaný, stavící se do pozice, že si nic nepamatuje, je nemocen, každý mu ubližuje, neví vlastně nic, to, co u hlavního líčení uváděla státní zástupkyně (pozn. přednes obžaloby) slyší poprvé, se v naprostém protikladu s takovým přístupem dotáže u hlavního líčení zcela logicky a jasnozřivě právě svědkyň H. [redacted] a J. [redacted] jestli jej poznávají jako osobu u kontejnerů, a jejich odpovědi ihned zhodnotí, že jestliže jej nepoznávají, tak nemohou říci, že to udělal. Kdyby skutečně nic jiného, tak již jenom tento okamžik svědčí o velmi dobré orientaci ve věci.

Tyto skutečnosti jsou ovšem důležité i pro další stanovení postupu směrem k obžalovanému, nyní tedy stran znaleckého vyšetření. Je zřejmé, což ostatně znalci také konstatují, že obžalovaný je do značné míry simulant, ať ohledně svého zdravotního stavu či okolností projednávaného případu. Obecně osoba obžalovaná má v trestním řízení řadu práv, což však neznamená, že jich bude zneužívat a porušovat i Ústavou zaručená práva jiných – např. znalců jakožto osob na ochranu života a zdraví – takové právo stojí zcela nepochybně nad právem hájit se způsobem, jakým uzná za vhodným (být řečeno poněkud zjednodušeně).

Za takových okolností, kdy lze bezpečně dospět k závěru, že obžalovaný vyšetření zcela nedůvodně odmítl, by jistě bylo možné uvažovat o pozorování obžalovaného ve zdravotnickém zařízení. Je ovšem otázkou, zda by s ohledem na postoj obžalovaného takové opatření mělo vůbec nějaký efekt. Vrchní soud

se ztotožňuje s názorem soudu prvního stupně, že vypracovat znalecký posudek v této věci na základě shromážděných důkazů (zdaleka tedy nikoli pouze na základě předcházejících znaleckých posudků), šetření znalců – nepochybně jím byl i kontakt s obžalovaným ve věznici, předcházejících znaleckých posudků na osobu obžalovaného a dokumentace z dvanáctiletého pobytu obžalovaného po psychiatrických léčebnách je zcela dostačující, obzvláště když předcházející posudky z hlediska psychiatrického, resp. psychologického hodnotí osobu obžalovaného v podstatě shodně, rozhodně nikoli s výraznými rozpory. Obžalovaný se cíleně snaží zbavit trestní odpovědnosti předstíráním hluboké mentální retardace.

Ze shora uvedených důvodů jsou námitky stran podaného znaleckého posudku, který jinak shledává vrchní soud zcela standardním, nedůvodné.

Nezbývá tedy než konstatovat, že správně zjištěnému skutkovému stavu dal krajský soud odpovídající výraz i ohledně právní kvalifikace. Samozřejmě, že upálení osoby, když její smrt nastala následně udušením kouřovými plyny, je čin spáchaný zvláště trýznivým způsobem. Pokud pak jde o motivaci, je z celého dokazování zřejmé (koneckonců i nálezem věcí poškozeného u obžalovaného), že šlo o motivaci majetkovou. Kvalifikace trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. b), h) tr. zák. je tak zcela odpovídající.

Obžalovaný se opakovaně dopouští závažné trestné činnosti, typově násilné, a to relativně velice krátce po absolvování trestu odnětí svobody. Od roku 1994 byl celkem třikrát odsouzen, z toho dvakrát pro zvláště závažný úmyslný trestný čin, ve všech případech se pak jednalo o násilnou trestnou činnost. Z výkonu trestu byl naposledy propuštěn 31. 3. 2007, aby se dne 8. 2. 2008 dopustil nyní projednávaného trestného činu. Je proto zcela namístě posoudit jej jako zvláště nebezpečného recidivistu ve smyslu § 41 odst. 1 tr. zák., a to formálně ve vztahu k odsouzení Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 8 T 75/97, materiálně pak samozřejmě též s ohledem na toto odsouzení, ale také s ohledem na jeho veškerá odsouzení a vlastnosti jeho osobnosti – o tuto skutečnost jde ostatně dle názoru vrchního soudu při posuzování nebezpečnosti toho kterého jedince zejména.

I úvaha o trestu použitá krajským soudem je správná, když ke všem jeho argumentům lze doplnit, že rozhodnost obžalovaného poškozeného usmrtit byla vyjádřena i tím, že když měl poškozený snahu se z kontejneru dostat, začal k němu obžalovaný přisouvat další kontejnery. Obžalovaný je osobou pro společnost krajně nebezpečnou, s vysokou možností recidivy a prakticky s nulovou možností resocializace. Společnost nutně musí být chráněna natrvalo před takovými typy zločinců, a proto uložení výjimečného trestu odnětí svobody na doživotí odpovídá všem zákonným hlediskům. Podle běžných zákonných

podmínek § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. byl pak obžalovaný zařazen pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou.

Protože i výrok o náhradě škody shledal odvolací soud odpovídajícím, bylo odvolání obžalovaného zamítnuto jako nedůvodné podle § 256 tr. ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Krajského soudu v Praze. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr. ř. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V Praze dne 14. dubna 2009

Předsedkyně senátu:
JUDr. Jaroslava Maternová

Vypracoval:
JUDr. Michal Hodoušek